

Bilag 10.

SKATTEDEPARTEMENTET

Den 12. maj 1969.

Notat om mulighederne for at sondre mellem private og erhvervsmæssige renter ved indkomstopgørelsen og kontrollen heraf.

En sondring mellem private og erhvervsmæssige renteudgifter skulle have til formål at begrænse fradragsretten for renteudgifter, således at skatteyderne ikke længere kunne fradrage renter af gæld til forbrug. Renter af gæld, der vedrører skatteyderens erhverv, skulle derimod fortsat kunne fradrages. Endvidere måtte man formentlig fortsat tillade fradrag for renter af gæld, som skatteyderen har påtaget sig i forbindelse med køb af værdipapirer, selv om købet ikke er et led i erhvervsvirksomheden, men f. eks. har karakter af en formueanbringelse med henblik på at opnå rente- eller udbytteindtægter.

1. Ved afgrænsningen af de ikke-fradragsberettigede renteudgifter ville det være u hensigtsmæssigt at lægge vægt på, om skatteyderen ved køb af forbrugsgoder har anvendt de betalingsmidler (pengesedler osv.), han modtog ved optagelsen af lånet, eller har anvendt andre betalingsmidler, som han rådede over i forvejen. En sådan afgrænsning ville føre til helt tilfældige resultater.

2. Det spørgsmål kan tænkes rejst, om afgrænsningen kunne foretages ud fra den sikkerhed, skatteyderen måtte have stillet ved optagelsen af lånet. Er lånet sikret ved pant i et forbrugsgode, f. eks. skatteyderens énfamiliehus, skulle renterne herefter ikke være fradragsberettigede. Har lånet derimod sikkerhed i et erhvervsaktiv, f. eks. en industriejendom, skulle renterne kunne fradrages.

En sådan afgrænsning vil dog ikke være nogen hjælp, når der ikke er stillet sikkerhed for lånet, eller når lånet er sikret ved kaution.

Er der givet sikkerhed i et aktiv, der både benyttes privat og erhvervsmæssigt, måtte man foretage en besværlig opdeling af renteudgiften. Det kan f. eks. være en ejendom, der anvendes såvel til bolig som til erhverv, eller en bil, hvori skatteyderen både kører privat og erhvervsmæssigt.

Renteudgiften måtte også deles op, hvis der er stillet flere slags sikkerhed for lånet. En erhvervsdrivende kan f. eks. optage lån imod sikkerhed dels i et ejerpantebrev i sin villa, dels i form af kaution. Herudover kan der være tale om håndpant i aktier og obligationer. Skattemyndighederne ville her stå over for den uløselige opgave at skønne, hvor meget skatteyderen kunne have lånt, hvis han alene havde stillet ejerpantebrevet i villaen som sikkerhed.

Til alt det anførte kommer, at man ikke uden videre kan regne med, at et lån er optaget af hensyn til erhvervsvirksomheden, fordi der er givet sikkerhed i et erhvervsaktiv. Skatteyderen kan f. eks. have optaget lånet for at skaffe penge til den kontante udbetaling ved køb af en villa. Omvendt forekommer det også, at skatteyderen belåner sin villa for at skaffe penge til sin erhvervsvirksomhed.

Som følge af det anførte ville det efter finansministeriets opfattelse være u hensigtsmæssigt at forsøge en afgrænsning ud fra den sikkerhed, der måtte være stillet for lånet.

3. De problemer, der er nævnt under 1. og 2., synes at føre til, at man måtte nøjes med en almindeligt holdt regel om, at renter af gæld kun kan fradrages i det omfang, lånet er optaget til brug i skatteyderens erhvervsvirksomhed eller i øvrigt har været